

LIMITY DLA MAŁEGO PODATNIKA

Zgodnie z przepisami art. 3 ust. 1 ustawy z 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. z 2004 r. nr 269 poz. 2681 z późn. zm.) wyróżniamy dwa rodzaje identyfikatorów podatkowych: numer PESEL i NIP. PESEL używany jest w stosunku do osób fizycznych objętych rejestrem PESEL, nieprowadzących własnej działalności gospodarczej, ani nie odprowadzających podatku od towarów i usług. Natomiast NIP używa się względem wszystkich innych podmiotów podlegających obowiązkowi ewidencyjnemu. W myśl art. 2 powyższej ustawy są to:

- osoby prawne i jednostki organizacyjne, które nie mają osobowości prawnej, ale na podstawie odrębnych ustaw są podatnikami
- płatnicy podatków, składek na ubezpieczenie społeczne i/lub na ubezpieczenie zdrowotne
- osoby fizyczne objęte rejestrem PESEL, które prowadzą działalność gospodarczą, są zarejestrowanymi podatnikami podatku od towarów i usług
- osoby fizyczne, które nie są objęte rejestrem PESEL, ale na podstawie odrębnych ustaw są podatnikami

Od 1 stycznia 2012 roku, zgodnie z art. 67 ustawy z 29 lipca 2011 o zmianie ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników, oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 171 poz. 1016), został zniesiony numer NIP, który przydzielono osobom fizycznym objętym rejestrem PESEL, które nie prowadzą działalności gospodarczej, a także nie są zarejestrowanymi podatnikami od towarów i usług, i teraz PESEL jest ich jedynym identyfikatorem podatkowym.

Płatnicy i inkasenci podatków i niepodatkowych należności budżetowych mają obowiązek żądać od podatników podania identyfikatora podatkowego i przedstawiać go organom podatkowym na dokumentach związanych zobowiązaniami podatkowymi i niepodatkowymi należnościami budżetowymi, do których poboru obowiązane są organy podatkowe, zgodnie z art. 11 ust. 3 ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników. Z kolei obowiązkiem podatników, zgodnie z art. 11 ust. 2 pkt 6 tejże ustawy, jest podanie identyfikatora podatkowego na żądanie płatników i inkasentów podatkowych. W sytuacji, gdy płatnik żąda podania identyfikatora podatkowego od podatnika, dla którego jest pracodawcą, nie bada jego statusu podatkowo – ewidencyjnego i o ile pracownik tego nie zastrzeże, przyjmuje PESEL za jego identyfikator podatkowy. W ustawie z 10 września 1999 r. Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2007 r. nr 111 poz. 765 z późn. zm.) nie przewidziano dla płatnika sankcji karnych za podanie niezgodnego ze stanem faktycznym identyfikatora podatkowego swego pracownika.

Jednakże art. 11 ust. 1 ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatkowej mówi, iż podatnicy mają obowiązek podawać identyfikator podatkowy na dokumentach

związanych z wykonywaniem zobowiązań podatkowych i niepodatkowych należności budżetowych, które sprawdzić mogą organy podatkowe lub celne, więc w myśl art. 81 § 1 pkt 3 Kodeksu karnego skarbowego, może zostać nałożona kara grzywny na podatnika lub płatnika, który wbrew obowiązkowi nie podał lub podał nieprawdziwy numer NIP.

Gabriel Sp z o.o.